

jeg, det kan jeg saa godt forstaa, for i Danmark er det, at putte Folk i Arrest, det bedste Middel til at saa dem til at befende. Det var denne Mand's oprigtige, naive Tro paa, at det var det, Varetægtsarrest skulde bruges til. Men jeg tror ikke, der er nogen i denne Sal, der vil erkende det. Og skulde det virkelig være Opfattelsen og Praksis, saa siger jeg: jo før vi komme bort fra den Standale, desto bedre. — Jeg ser nu ikke, at man med nogen Føje kan sige, at vi ikke kunne være sikre under dette System, naar vi ikke opretholde Varetægtsarresten og Unholdelsesretten nogenlunde paa samme Maade som hidtil. Det vilde være en saadan Falliterklæring for vort nuværende Retsystem, at jeg virkelig ikke tror, at nogen vil paastaa det. Kunne disse Midler undværes under det ny System, hvor man faster saa mange andre Magtmidler bort, kunne de endnu bedre undværes under det nuværende.

Disse Betragtninger staa i Forbindelse med den Indvending, der gøres mod Lovforslaget, og som den ærede sidste Taler ogsaa kom ind paa, idet han omtalte § 9, at der ikke i § 9 stod anført som et berettiget Motiv til at foretage Varetægtsfængsling, at man vilde forhindre den sigtede i at fjerne Sporene af Forbrydelsen, kort sagt, at modarbejde Undersøgelsen, og det, sagde den ærede Taler, gaar jo slet ikke an. Han mente, at ethvert kriminelt Retsplejesystem maatte være umuligt, naar ikke Staten skulde have Lov til at træffe saadanne Forholdsregler, hvorved det bliver umuligt for den sigtede at virke for sit Forsvar, navnlig ved at modarbejde Anklagen, og den ærede Taler anførte forskellige Eksempler: Anklagede kunde, naar han slap ud, tilintetgøre alle Dokumenter, tale med sine Vandekammerater, lægge Slagplanen og blive enig med dem om, hvad de skulde sige osv. Sa naturligtvis, det er klart, det kan han, men man maa jo ikke se fuldstændig ensidig paa Sagen. Man maa hufte paa, at naar der rejses Sigtelse, kriminel Undersøgelse, maa man gaa ud fra lige saa godt, at sigtede er uskyldig, som at han er skyldig. I England sagde man i alt Fald i gamle Dage, at saa længe sigtede ikke er dømt, skal han anses for uskyldig. Her hjemme tror jeg, at man siger det modsatte, jeg tror, der er mange Forhørsdommere, der sige, eller i hvert Fald handle, som om de mente: Naar en Person er bleven arresteret, gaa vi foreløbig ud fra, at han er skyldig! Og medens man i gamle Dage sagde: Det er bedre, at 9 uskyldige gaa fri, end at een uskyldig skal lide, siger nu til Dags Forhørsdommeren: Det vilde jo være forfærde-

ligt, om en Forbryder skulde gaa fri! Lad saa hellere 9 uskyldige lide, end at vi ikke skulde komme til at straffe een Person, der har forbrudt sig! Naar man nu rejser en Sigtelse mod en Person for en Forbrydelse og sætter hele Statsmagten i Bevægelse, sætter Forhørsdommeren med Politi og alt, hvad der hører til, ud paa denne stakkels Mand — lad os kalde ham „stakkels Mand“, vi vide jo ikke, om han er skyldig eller ikke, han er maaste uskyldig — sætter hele Kohorten over ham, og man saa oven i Købet sætter ham ind i en Celle, hvor han ikke kan komme til at konferere med nogen, vil jeg blot appellere til enhver rettænkende Mand, om han mener, at det er fair play: Der bliver en Mand sigtet for noget, han maaste slet ikke har begaaet — noget har han vel begaaet og gjort galt, men ikke den Forbrydelse, for hvilken man sigter ham — det er maaste en fattig Mand, der ikke en Gang har Raad til at henvende sig til en Sagfører; nu staa han der lige over for hele Statsmagten, lige over for Forhørsdommeren med hele hans Politi, og saa siger man: det gaar ikke an at lade den Mand gaa fri og virke for sit Forsvar, vi kunne ikke tillade ham at virke for sit Forsvar, saa kunde han gaa hen og spolere hele Retsplejen med den kriminelle Retspleje! Det er ikke fair play, der skal være nogenlunde lige Chancer, Staten har Overmagten i hvert Tilfælde, og saa vil man oven i Købet gøre den i den Grad knusende, at sigtede ikke kan røre en Finger omtrent til sit Forsvar, ikke kan gøre andet end at henvende sig til Forhørsdommeren og sige til ham: vil De ikke være saa god at jøge det og det opløst! Man ved jo, hvad det er for en forfærdelig farlig og fristende Stilling, at være Forhørsdommer, hvor Forhørsdommeren bliver ivrig, opfyldt af Jølelsen af sit høje Kald: at skulle sikre Retsfikkerheden og saa Forbryderne straffede. Den nyere Teori med Hensyn til Forhørsdommere gaar jo ud paa, at Forhørsdommeren straks skal danne sig et Billede af, hvorledes det hele er gaaet til, og saa det, der kommer frem i Forhørene, til at passe med det Billede, han har dannet sig. Der er mange, der have den Teori, den er ganske vist bl. a. fremfat af Statsraad Brun, som blev erklæret for gal af Professor Pontoppidan, men jeg har set det andre Steder ogsaa, at Forhørsdommerens Opgave er at have dette skarpe Inkvizitorblik og kunne se fra første Færd, hvorledes Forholdet stiller sig, og hvorledes den Modstand, der saa kommer, skal brydes. Saa faar man fat paa en uskyldig, som man spærret inde uden at give ham Lejlighed til at konferere med nogen som helst, og saa